

M. Fehérvári Judit

A csodákat összegyűjtöttem az éjjel

*A csodákat összegyűjtöttem az éjjel,
aranyvesszejű fűzfám alatt ringatózott a tó.
Mesebeli vadkacsák úsztak boldogan,
és a vízben templomot emelt egy
leomló hajú, babiloni fűzfalány.
Békakuruttyolás tette szebbé az esti koncertet.
A tavirózsák ringatózása ígézetet sejtetett,
miket az est bátortalanul magába rejtett,
de megtisztult minden és újjászületett
ember, növény, hiszen Isten ígézete
az őstermészethez bolygónk által örök.*

*A csodákat összegyűjtöttem az éjjel.
Fára mászott bennem a gyerek,
és oltárrá emeltem minden egyes levelet...
Olyan nagyon jó illatuk volt!
Nem tudtam, milyen erdő közepére
csöppentem hirtelen és nem féltem,
csak egyre ismétелgettem: ecc pecc kimehetsz,
noha csak matuzsálem fák voltak éppen és akkor ott,
és az egyikük csilingelő hangon azt súgta:
akác vagyok, szerelmet jósolok de vigyázz,
nem biztos, hogy igaz a szeretet, nem szeretet,
hisz lombjaim között átsziszeg a szél,
tenyerem összevissza fordítom,
árnyékot így vet rá a Hold.*

*A csodákat összegyűjtöttem az éjjel:
egy gerlepár bújt össze a víz fölötti ágon
szerelmet itt esküdtek egymásnak
megígérve a másiknak, hogy erre lesz otthonuk,
fehérrrel szegett fekete gallérjukkal bújtak össze,
miközben a hím a tojónak egy fészket mutatott.*

A csodákat összegyűjtöttem az éjjel
egy öreg tölgy kérge alól majd kiugrott a szíve
madarak találtak ágain fészket, így lábait
még jobban a földbe eresztette gyökereivel
és visszereivel kapaszkodott az ősi magyar
földbe, hol vérét fogja önteni egykor, mikor
egyre csak gyarapszik évgyűrűje és fogy levegője,
de még akkor is rozsdás szirmaival táplálja
a humuszt, és pici gyermekcsodákat növeszt
leveleivel, nem adja fel életét. Fénylik.
Mert kell a mindennapos Feltámadás.

éjszaka – koromsötét – álom – hó

álmaim patyolatblúza ez az éj
kissé gyűrött de magamra húzom
míg varjak röpülnek a kacskaringózó hóban
berekedtek károgni reggelig sztrájkba kezdtek
ülnek az ürességben a kiégett sötét lyukak törzseiben
majd egyszerre szállnak föl akár bakacsin szemfedő
a kiterített holton az orcáján keresztül hogy mennyekbe
menjen alatta a király ma is meztelen képmáslelke elreppent

rémséges dolgokat játszik az agyamba épített vetítő
miközben igyekszik feldolgozni a tegnapot az elmúlt
hatvanegy és fél esztendő minden gyászát előjön
dédanyám kezeiben kalács vállain fekete kendő
ajkai között a Miatyánk koporsója négy sarkában
hófehér gyertyák siratják és Isten maga öleli át
légies elgyötört testét és a Mennyországba már
együtt szállnak a fénylő hó fölött szeretetben át

még gyermek vagyok kint kint érzek az akácos
virágzásban bent tudom ezek csak jégvirágok
a hókirálynő koromsötét lelke jégcsapokat lehel
a fákra az útra így sehova sem indulok el
anyám egy felhő mögött lépked miközben
egyre csak azt kérdezi mennyi az idő hiszen

*nem tudja hol van homlokán fehér lepkék hadai
paparapam feje fölött a Szaturnusz jéggyűrűi*

*filmet váltok hallom a hívást kiválasztottá
lettem paparapam a lányom szemeiből kivájta
a kóma a jövőt álmaiban egyre csak korcsolyázik
majd hólabdákkal zsonglőrködik ismét február tizedike
van most látta meg a napvilágot kék szemeiben
hópamacsok tündökölnek sorsa ágain a huszonötödik évben
koromsötét csorog mikor sirályok hozta habkönnyű urnáját
egy hattyúfehér templom patyolatfalába bezárja a fekete álom*

*álmaim patyolatblúza ez az éj
az évek ráncaitól gyűrött de magamra húzom
a király ma is meztelen hiába hiszi hogy gyöngyházruhája
megvédi a megvetéstől kevély természetét így veszíti el
az élőknek enni és inni ad megmossa a koldusok lábait
az erdők állatai leborulnak előtte és eljön az első feltámadás
harmadnapon magamhoz ölelem a lányom és megszűnik a sírás
nem lesz több nem lehet újabb évig futó felhő gólyaláb*

Testamentum

1. Szövetség

*smirglipapírral lecsiszoltam a zajokat, majd belelakkoztam
a csönded*

*kárminpiros estét festettél az égre és bebugyoláltál a friss illatú légből
kihajtogattuk a holnapot és a sós óceánok vére futott össze a parton
papírcsónakokat álmodtunk és eresztettünk a vízbe míg nádra
feszítettük*

*papiruszlángok gyúltak szíveinkben a torz arcú sárkány felszállt
az égbe*

*hangosan szuszog az öröklét feje már-már álomra libben
kong-bong a sok-sok emlék az ittlétük belebotlik a lelkembe
sarok-lábujj-sarok-lábujj-sarok-lábujj-sasszé-sasszé ketyegi az óra
csengő-bongó ünnepi forgatagot jósol a kéményseprő orra
elvirágzik a hóember hóvirágos teste harangot kongat a sekrestyés este
harmadnapon muszáj felállani magasban egeknek hitünket vallani*

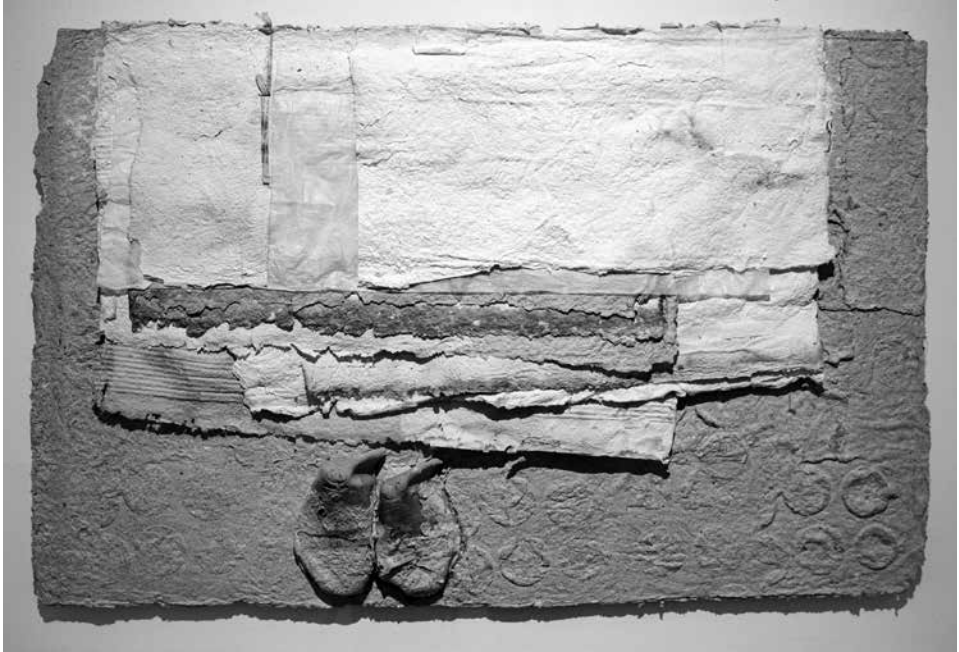
nyelveken szólani keresztünk nyakunkban táblánkon hordani
harsonák zubognak patások dobbannak újra és újra ismét
feltámadnak
emlékeink hadai medret véssük közös álmainknak csomóra kötjük a
galaktikákat átroppanni önmagukba suttogáscunamikát hallva

2. Végredelet

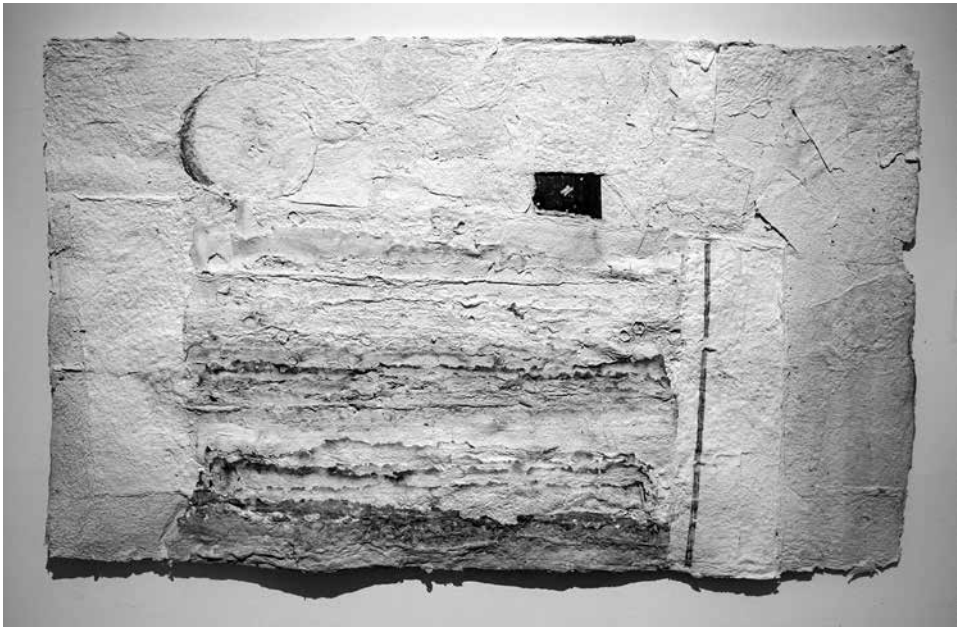
a szívem halott sóltan tenger mióta kómaországba mentél kivel
szövetségre
léptem egyetlen gyermekem már nem hallom a csönded sem
az óceánok vére
nem ér utol egyetlen festményeden sem szertefoszlik őszinte tiszta
lényed
hiába nézlek magamban tudlak immár a sokból egy kép bennem égett
tépjétek ki a szívem ha eljövend az utolsó órám hagyjátok ott
a sírodnál alkonyórán
az első feltámadásnál ismét magamhoz öllelek és újabb ezer
esztendő vár ránk

az élet könyvében ott szerepel a neved hiszen Isten országát
díszletezed
hófehér liliomokat festesz a végtelen égboltra így forgatja ecseted
a kaleidoszkóp eget
néha lepillantasz álmaimba de még várod hogy megírjam
történetünket
ahogyan megpillantottuk egymást örök szeretetben a születés csodája
csordultig volt bennem már másféle szerelemre vágyom Isten áldása
kíséri csöndem szaturációm egyre lentebb süllyed nem kívánok
mást emlékezzenek rád

ha elmegyek majd Istennel karöltve ne ne tegyetek a fekete földbe
ott szeretnék pihenni Zsófiival egységben annak a patyolat
templomnak kebelében
ahol annyi de annyi közös emléket őrzött szívünk és a falak is
beszívták imáink
lám most szemeimből potyognak tengerek mólók sirályok
a fájdalom befelé szívárogo
ha sírodnál járok térdre borulnak Isten kertjében az egekig érő fák is
könnyezik a torony megsirat lélekkő mert ma is lelkem vagy
a lelkemből

Márton Katalin, *Rétegek meséje IV.* (merített papír, 2020)

Márton Katalin, *Rétegek meséje III.* (merített papír, 2020)